



ת"פ 564/07/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד סרגיי ליפצ'נקו, הנאשם

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 564-07-18 מדינת ישראל נ' ליפצ'נקו(עציר)

בפני כבוד השופטת רונית בש
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

סרגיי ליפצ'נקו (עציר) - הנאשם

גזר דין

1. בהכרעת הדין שניתנה ביום 24/12/18 הורשע הנאשם בתיק זה, לאחר שמיעת חלק מהראיות, על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון (שלא כלל הסכמה לעניין העונש), בביצוע עבירה של שוד, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). כמו כן, צרף הנאשם לתיק זה שני תיקים נוספים - האחד, ת"פ 12354-06-18 בבית משפט השלום בקריות (ראו כתב האישום א/1); השני, ת"פ 12976-04-18 בבית משפט השלום בחיפה (ראו כתב האישום א/2); על יסוד הודאתו בעובדות כתבי האישום בתיקים המצורפים הנ"ל, הורשע הנאשם בביצוע שתי עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן

2. ביום 18/6/18 או בסמוך לכך, החליט הנאשם לבצע שוד בחנות הנוחות בתחנת דלק פז ברחוב החלוץ 25 בחיפה (להלן: החנות). לשם כך, הצטייד מבעוד מועד בסכין, משקפי שמש כהות ובנדנה.

לצורך ביצוע השוד, עלה הנאשם למונית וביקש מהנהג, נ.א. (להלן: הנהג), להסיעו לחנות ושם להמתין לשובו. לצורך ערובה לשובו, הציע הנאשם לנהג להשאיר בידיו את מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו. סמוך לשעה 20:50 הגיע הנאשם במונית לחנות. הנאשם נכנס לחנות כאשר הוא עוטה על ראשו בנדנה, מרכיב משקפי שמש כהות ומצויד בסכין אותה הסליק במכנסיו (להלן: הסכין). לאחר שהנאשם נכנס לחנות, פנה למוכרת נ.ק. (להלן: המתלוננת), שעבדה באותה עת בחנות ואמר לה "אני לוקח את הדברים תתקשרי למשטרה, בסדר? גונב ואני מוציא סכין, אל תעצבני אותי". אז הוציא הנאשם ממכנסיו סכין, הראה אותה למתלוננת ונטל מהמקום שתי מכונות קפה ששווין הכולל מוערך בסכום של כ- 800 ₪. לאחר שיצא מהמקום וברשותו מכונות הקפה, נכנס הנאשם בחזרה למונית וביקש מהנהג להסיעו לכיוון רחוב צפת בחיפה. כאשר הגיעו ליעד, ביקש הנאשם מנהג המונית להמתין לו על מנת שישלם לו, יצא מהמונית עם מכונות הקפה והשאיר בידי הנהג כערובה את מכשיר הטלפון הנייד שלו. הנאשם לא שב ולא שילם לנהג את שכרו. במעשיו הנ"ל גנב הנאשם מהחנות את מכונות הקפה, כאשר בעת מעשה היה מזוין בסכין כדי להשיג את הדבר הנגנב, למנוע התנגדות או להתגבר עליה.

תמצית עובדות כתבי האישום בתיקים מצורפים

3. בכתב האישום א/1 נטען, כי ביום 16/11/17 גנב הנאשם מסניף "סופר פארם" בקניון "לב המפרץ" בחיפה בושם בשווי של 379 ₪.

4. בכתב האישום א/2 נטען כי בתאריך 11/12/17 גנב הנאשם מחנות "שופרסל דיל" בחיפה קופסאות דבש ושוקולד למריחה בשווי כולל של 584.60 ₪.

ראיות הצדדים לעונש וטיעוניהם לעונש

5. בא כוח המאשימה הגיש את גיליון המרשם הפלילי של הנאשם (ט/1), כמו גם את כתב האישום וגזר הדין ב-ת.פ. 14868-03-15 בו הוא הורשע הנאשם בעבירת שוד ובעבירה של ניסיון שוד והוטל עליו עונש של מאסר בפועל תקופה של שנתיים, וכן שני עונשי מאסר על תנאי שיש להפעילם במסגרת הליך זה- האחד בן 12 חודשים והשני בן 6 חודשים (ט/2). בא כוח המאשימה הצהיר כי לא תלויים ועומדים נגד הנאשם תיקים נוספים מלבד התיקים מושא הליך זה. כמו כן, הגיש ב"כ המאשימה את טיעוניה לעונש בכתב (ט/3), זאת לצד פסיקה הממחישה את עמדת המאשימה לעונש בתיק זה. בד בבד הוסיף וטען ב"כ המאשימה בקצרה בעל-פה בדיון ביום 22/01/19.

6. בטיעוניה לעונש הפנה בא כוח המאשימה לעובדות כתב האישום המתוקן ולערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירת השוד ובהם זכותו של אדם לשלמות גופו ורכושו, זכות הקניין וכן הביטחון והסדר הציבורי. הודגש, כי עובדי חנויות הנוחות ומתדלקים הם אוכלוסייה החשופה למעשי שוד ואלימות, בהיותם קורבנות מזדמנים וחלשים, הנמצאים לרוב בגפם.

7. נטען כי לעבירת השוד קדם תכנון מוקדם, שכן הנאשם הגיע לתחנת הדלק במונית, באמצעותה גם עזב את המקום לאחר ביצוע השוד. הנאשם הצטייד מבעוד מועד בסכין שנועדה להטיל אימה על המתלוננת, וכן הצטייד בבנדנה ומשקפי שמש במטרה להקשות על זיהויו. אשר לעבירת הגניבה מושא כתב האישום א/2, נטען כי גם לעבירה זו קדם תכנון מוקדם עת הגיע הנאשם לחנות כשהוא מצויד בשני תיקים, אליהם הכניס את המצרכים שגנב. נטען כי ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם בשלושת כתבי האישום, בפער זמנים של מספר חודשים בין כל אירוע, מעיד על כך שאין מדובר במעידה חד-פעמית מצדו של הנאשם. אשר לנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות, נטען כי על אף שלא מדובר ברכוש בעל שווי רב, הרי שלא ניתן להתעלם מהנזק הנפשי שנגרם למתלוננת בתיק העיקרי. עוד נטען ע"י ב"כ המאשימה, כי מדובר באירוע בעל פוטנציאל ממשי להסלמה ולפגיעה במתלוננת הנ"ל.

8. אשר למתחם העונש ההולם, סבורה המאשימה כי יש לראות בכל אחד מהאירועים המתוארים בשלושת כתבי האישום כאירוע נפרד. בנקודה זו נטען כי כתבי האישום בהם הורשע הנאשם מתארים שלושה אירועים נפרדים, אשר בוצעו במועדים שונים כלפי קורבנות שונים מבלי שקיים ביניהם קשר הדוק.



9. עוד התייחס בא כוח המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם, אשר לחובתו 3 הרשעות קודמות, לרבות הרשעה בעבירות דומות, וכן לכך שהעבירות בוצעו ע"י הנאשם בעוד עונשי מאסר מותנה מרחפים מעל ראשו. נטען לעניין זה כי הענישה הנ"ל לא הרתיעה את הנאשם מביצוע העבירות שבפנינו.

10. לסיכום, ביקש בא כוח המאשימה לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל כולל בגין שלושת האירועים, ברף העליון של מתחם העונש ההולם לו עותרת המאשימה בגין עבירת השוד. יובהר כי לגבי עבירת השוד, טוענת המאשימה למתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל. לגבי כל אחת מעבירות הגניבה מושא התיקים המצורפים טוענת המאשימה למתחם עונש הולם הנע בן מאסר על תנאי ועד שישה חודשי מאסר בפועל, וכי העונש הראוי בענייננו הוא מאסר בפועל. עוד ביקש בא כוח המאשימה להפעיל את עונשי המאסר המותנה הנ"ל התלויים ועומדים נגד הנאשם (האחד בן 12 חודשים והשני בן 6 חודשים), אשר הושתו עליו בגזר הדין ב-ת.פ. 15-03-14868, זאת במצטבר האחד לשני ובמצטבר לעונש המאסר בפועל שיושת עליו בתיק זה, ולצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה, קנס כספי ופיצוי לנפגעת העבירה.

9. הסנגור, בפתח טיעונו לעונש, ביקש לדחות מכל וכל את בקשת המאשימה להפעיל את עונשי המאסר המותנה התלויים ועומדים נגד הנאשם, במצטבר האחד לשני, וטען כי יש להפעילם בחופף האחד לשני. לשיטתו, קביעת מספר עונשי מאסר על תנאי באותו גזר דין תכליתה בדרך כלל להקל עם הנאשם ולפיכך הושת בגזר הדין עונש של מאסר מותנה נוסף בן 6 חודשים בגין עבירת עוון. בהמשך לכך נטען כי מאסרים מותנים המושתים באותו גזר דין מופעלים כדבר שבשגרה באופן חופף. כאן יוער, במאמר מוסגר, כי בע"פ 4157/04 מסראווה נ' מדינת ישראל פ"ד נט (6) 119 (2005) (להלן: עניין מסראווה) נקבע לגבי הפעלת מאסרים מותנים שהושתו באותו גזר דין, כי "צבירתם של עונשים מספר תתאים בעיקר לסיטואציה שבה אין כל זיקה בין כמה עבירות, או כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירצו במצטבר....". בסופו של דבר, בעניין מסראווה הוחלט להפעיל בחופף את שני המאסרים המותנים שהושתו בגזר הדין הקודם. במקרה דנן, בהתחשב בטיעונו הנ"ל של הסנגור, ובהינתן העובדה שעבירות הגניבה המפעילות את המאסר המותנה בגין עבירת עוון בוצעו בנסיבות לא חמורות, יופעלו המאסרים המותנים שהושתו בגזר הדין הנ"ל, בחופף האחד לשני.

10. הסנגור ביקש שלא ללמוד גזירה שווה מהפסיקה שהוגשה על ידה המאשימה, בצינו כי אין הנדון דומה לראייה. נטען כי הפסיקה הנ"ל מלמדת על מקרים חמורים יותר, הן מבחינת מהות המעשה והן מבחינת מיהות העושה. אשר למתחם העונש ההולם, ביקש הסנגור שלא לאמץ את המתחם לו עותרת המאשימה, תוך שטען כי בכל תיקי השוד היא עותרת לאותו מתחם עונש הולם מבלי לאבחן בין נסיבות המקרים השונים.

11. נטען ע"י הסנגור, כי השימוש בסכין על ידי הנאשם נעשה אך על ידי הצגתו בפני המתלוננת, ומבלי שנעשה בו שימוש של ממש כלפיה. כן נטען כי דברי האיום שהושמעו כלפי המתלוננת לא היו ברף גבוה של חומרה. הנאשם לא שדד את תכולת הקופה, ולמעשה הרכוש שנשדד על ידו, שתי מכונות הקפה, עמד קרוב לפתח היציאה מהחנות. כמו כן, ביקש הסנגור לזקוף, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, את העובדה שלמחרת המקרה הנאשם הסגיר עצמו למשטרה והודה בביצוע השוד עוד בטרם היה למשטרה כל קצה חוט הקושר את הנאשם לאירוע, מה שהוביל, בסופו של יום, להגשת כתב האישום נגדו. עוד טען הסנגור, כי על אף שלא ניתן, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, להתחשב בשיתוף פעולה עם גורמי האכיפה, הרי שנוכח התנהלותו של הנאשם והעובדה שבחר להסגיר עצמו עוד לפני



שהמשטרה חיפשה אחריו, יש לשקול נתון זה במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם. לחילופין, ביקש הסנגור לתת משקל גבוה לנתון זה בעת קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. הסנגור הגיש פסיקה המלמדת על מנעד רחב של מתחמי ענישה בעבירות שוד (נע/1-נע/3), תוך שטען כי מתחם העונש ההולם בתיק זה, נע בין 6-30 חודשי מאסר בפועל. כן טען הסנגור, כי בתיק הנ"ל בו הושתו על הנאשם שני עונשי מאסר על תנאי שיש להפעילם בתיק זה, נקבע ע"י בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת וינשטיין) מתחם עונש הולם, הנע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

12. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציין הסנגור את נסיבות חייו הקשות של הנאשם. נטען, כי הנאשם הוא צעיר בן 27, דר רחוב אשר ניהל אורח חיים שולי כבר מגיל צעיר, במסגרתו נחשף לשימוש בסמים. הנאשם ניסה בעבר להיגמל מסמים, אך ניסיונותיו כשלו. נטען עוד, כי עברו של הנאשם אינו מכביד, וכי רק העבירה האחרונה בה הורשע רלוונטית לעניינו. עוד ציין הסנגור את הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה מיד לאחר תיקונו המשמעותי של כתב האישום ואת החרטה שהביע בכך שהסגיר עצמו למשטרה. עוד צוין כי מלבד הנזק הנפשי שנגרם למתלוננת, לא נגרם לה כל נזק ממשי חמור.

13. אשר לעבירות הגניבה מושא התיקים המצורפים, ציין הסנגור כי מדובר בעבירות מסוג עוון, אשר לרוב מסתיימות בסגירת התיק במסגרת של "הסדר מותנה" או בעונשים קלים הנעים בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בעבודות שירות.

14. הסנגור טען, כי אף שמדובר בהליך זה בשלושה כתבי אישום נפרדים, אין לקבוע שלושה מתחמי ענישה שונים, בהינתן העובדה שהעבירות בוצעו על רקע התמכרותו של הנאשם וכחלק מאורח החיים השולי אותו הוא מנהל, ולפיכך, לשיטתו של הסנגור, יש לראותן כאירוע אחד. בכל מקרה עותר הסנגור לקביעת עונש של מאסר בפועל כולל בגין כל העבירות.

15. לסיכום, ביקש הסנגור לאמץ את מתחם העונש ההולם לו עותרת, כאמור, ההגנה בתיק זה, ולקבוע את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם הנ"ל. עוד ביקש הסנגור, כי המאסר המותנה בן ה-12 חודשים, התלוי ועומד נגד הנאשם, יופעל בשל אורך תקופת המאסר המותנה ולו באופן חלקי בחופף למאסר בפועל שיוטל בתיק זה על הנאשם.

16. הנאשם, בדברו בפני בית המשפט, אמר את הדברים הבאים:

"... אני הרבה פעמים טעיתי, אני לא מוצא את עצמי. כמו שהוא אמר, באתי לתחנת המשטרה, לא ידעו עלי בכלל, היה בכלל מישהו אחר חשוד, אני גיליתי מי ביצע את העבירה והודיתי. אני מצטער".

דין והכרעה



17. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראו: ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

18. בשלב הראשון על בית המשפט לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. אם יגיע למסקנה כי מדובר באירועים נפרדים עליו לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין) (ראו ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)). בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר) קבע בית המשפט העליון, כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ושניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת ייחשבו לאירוע אחד (ראו בעניין זה פסקה 5 לחוות דעתה של כב' השופטת ברק ארז בעניין ג'אבר ופסקה 2 לחוות דעתו של כב' השופט פוגלמן). עוד נקבע בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (03.09.2015), כי "כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות, שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר... בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה, האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו".

19. ומהתם להכא:

כתב האישום בתיק זה מגלם בחובו מסכת עבריינית אחת, וכל אחד מהתיקים המצורפים מהווה מסכת עבריינית נפרדת, כפי שנטען ע"י בא כוח המאשימה ובצדק. ודוק, עסקינן ב-3 מקרים שונים שאירעו במקומות שונים ובזמנים שונים, כך שלא ניתן לראות את מכלול המעשים העולים מכתב האישום המתוקן בתיק זה ומשני כתבי האישום בתיקים שצורפו, כאירוע אחד.

20. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירת השוד בנסיבות מחמירות, הם - זכות הקניין, זכותה של המתלוננת לשלמות גופה ונפשה ולשלומה וביטחונה האישי, וכן זכותם לביטחון של נותני השרות בחנויות. אשר לעבירת הגניבה מושא התיקים המצורפים יצוין כי הערך החברתי שנפגע הוא בעיקרו זכות הקניין.

21. הנאשם לא פעל, אומנם, בדרך של אלימות פיזית ומשכך גם לא נגרמו נזקים פיזיים למתלוננת. אולם, אין להתעלם מהאימה שוודאי אחזה במתלוננת עת שאיים עליה הנאשם והראה לה את הסכין שהוציא ממכנסיו. בנקודה זו יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון, כפי שנאמרו בע"פ 7537/16 מזרחי נ' מדינת ישראל (30.1.17) (להלן: עניין מזרחי):



"בית משפט זה עמד פעמים רבות על חומרתה של עבירת השוד - אף במצבים בהם זו נעשית ללא אלימות פיזית ומבלי שהנאשם אוזח בפועל בנשק חם או קר - וקבע כי יש בה לפגוע בביטחונו האישי של קורבן העבירה, כמו גם בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הציבור כולו (ראו למשל: ע"פ 2420/15 אבטליון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 15-17 (29.11.2015); ע"פ 8465/14 כרכי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (24.8.2015)). בענייננו, במטרה להשיג כסף קל, המערער נכנס לסניף בנק, כשהוא מצויד באמצעים שהוא סבר שיסוו את זהותו, איים על הפקידה שעבדה בסניף באותה העת, בטענה כי הוא נושא נשק, והורה לה למלא את השקית שבה אחז בכסף. ברי כי מעשים אלה הינם חמורים, וכפי שהוטעם על ידי בית המשפט המחוזי, הם טומנים בחובם פוטנציאל פגיעה רב בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור והגנה על הזכות לביטחון אישי - ובכלל זה הגנה על שלומם ותחושת ביטחונם של אלה העושים את מלאכתם ונותנים שירות לציבור. זאת ועוד, הרי שפוטנציאל הפגיעה בענייננו אף מתרחב לערכים המוגנים של שמירה על זכות הקניין והגנה על פעילות עסקית תקינה. משכך, ואף שהעבירה שביצע המערער אינה ברף חומרה גבוהה מבין עבירות השוד, מעשיו מחייבים ענישה הולמת, שיהא בה כדי לשדר מסר עונשי שירתיע את העבריינים הפוטנציאליים מפני ביצוען, ושיהא בה כדי לבטא את שאת נפשו של הציבור מעבירות מעין אלו. זאת, בפרט נוכח הקלות שבה ניתן לבצע עבירות מסוג זה, אשר הפכו לנפוצות במחוזותינו בשנים האחרונות..." (שם, פסקה 9).

22. עוד אציין, לחובת הנאשם, את העובדה שתכנן את ביצוע השוד, כפי שעולה ממקרא כתב האישום המתוקן ומדבריו הנ"ל של ב"כ המאשימה. במסגרת סקירת נסיבות ביצוע העבירה, אוסיף ואציין כי הרכוש שנגנב על ידי הנאשם מהחנות אינו בעל ערך רב שכן מדובר אך בשתי מכוונות קפה ששוין הכולל מוערך בסכום של כ-800 ₪ בלבד. כן יצוין כי הרקע לביצוע העבירות שבפנינו נעוץ, ככל הנראה, בהתמכרותו של הנאשם לסמים.

23. במסגרת סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירה שעניינה שוד בנסיבות מחמירות, תובא הפסיקה הבאה:

· בע"פ 5780/13 בן אבו נ' מ"י (16.7.14) (ראו גם ט/4) (להלן: עניין בן אבו) עסקין במערער שהורשע בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא כדין. המערער נכנס לחנות מכולת, פנה למוכר, כשבידו סכין שלופה, והורה לו למסור לידיו את כל הכסף שברשותו. בהמשך, הצמיד המערער את הסכין לצווארו של המתלונן וחזר על הוראתו. המתלונן מסר למערער את סכום הכסף בקופה (480 ₪ בשטרות וסכום נוסף במטבעות. לאחר מכן, הורה המערער למוכר להעביר לרשותו גם את הכסף במכנסיו וזה השיב לו כי אין ברשותו סכום נוסף. בשלב מסוים של השוד הצליח המתלונן לאחוז בסכין של המערער, עת שזה הניחה על דלפק החנות, ולהניפה לעבר המערער, שאז נמלט המערער מהחנות כשבידו הכסף. בעניין בן אבו עסקין במערער בעל עבר פלילי עשיר. בית המשפט העליון קבע בעניין בן אבו מתחם ענישה הולם בטווח שבין 30 לבין 60 חודשי מאסר בפועל, תוך שהפחית את עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער מעונש של 52 חודשי מאסר בפועל לעונש של 45 חודשי מאסר בפועל. יוער כי נסיבותיו של תיק זה חמורות פחות מהנסיבות בעניין בן אבו, שכן במקרה שבפנינו אך הראה הנאשם למתלוננת את הסכין, בכוונה להפחידה, ואילו בעניין בן אבו הצמיד הנאשם את הסכין לצווארו של המתלונן, מה גם שבמקרה דנן



לא הורשע הנאשם בעבירה נוספת של החזקת סכין שלא כדין.

· בע"פ 6001/13 קסה נ' מ"י (להלן: עניין קסה) עסקין בשוד חנות, באמצעות סכין. בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ד' סלע) קבע בגזר דינו מתחם ענישה הולם בטווח שבין שנתיים ל- 5 שנות מאסר בפועל, ובית המשפט העליון לא התערב בקביעה הנ"ל. יובהר, כי בעניין קסה לווה מעשה השוד גם בתקיפת המתלונן ובפגיעות בגופו, היינו בנסיבות החמורות מנסיבות העניין שבפנינו. העונש שהושת בעניין קסה - עונש של 33 חודשי מאסר בפועל - הותר על כנו על ידי בית המשפט העליון.

· בע"פ 7459/12 שיבר נ' מדינת ישראל (20.06.13) עסקין במערער שהורשע בעבירת שוד בנסיבות מחמירות של מוכר בתחנת דלק. בית המשפט העליון העמיד את עונשו של המערער על 24 חודשי מאסר בפועל חלף 30 חודשים שהשית עליו בית המשפט המחוזי וזאת בשל תהליך שיקומי שעבר.

24. לאחר שבחנתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירת השוד שבפנינו, כמו גם את נסיבות ביצוע העבירה ונתתי דעתי למדיניות הענישה הנהוגה, לרבות לפסיקה שהגיש כל אחד מהצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 18 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 48 חודשי מאסר בפועל.

25. אשר לעבירת הגניבה בה הורשע הנאשם, כאמור, בכל אחד מהתיקים המצורפים, אציין כי מדובר בשני המקרים בגניבה לא מתוחכמת מחנות. במקרה האחד, העולה מכתב האישום א/1, עסקין בגניבת בושם ששווי ₪ 379 ובמקרה השני, העולה מכתב האישום א/2, עסקין בגניבת קופסאות דבש ושוקולד למריחה בשווי כולל של ₪ 584.60. מתחם הענישה ההולם את כל אחת מעבירות הגניבה הנ"ל, נע בין עונש של מאסר מותנה לבין עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, לרבות בדרך של עבודות שירות.

26. במסגרת סקירת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אציין בראש ובראשונה, לטובת הנאשם, את הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן ממנו נמחק אזכורו של אירוע קודם. הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן בתיק זה ובעובדות כתבי האישום בתיקים המצורפים חסכה העדת עדים נוספים וכן חסכה מזמנו היקר של בית המשפט. היא גם מגלמת בחובה נטילת אחריות של הנאשם, מה גם שהנאשם בדברו בבית המשפט ציין כי הוא מצטער על מעשיו. זאת ועוד, הנאשם הגיע, מיוזמתו, לתחנת המשטרה והודה בביצוע השוד, דבר שהביא לפענוח זהותו של מבצע העבירה. לחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות, לרבות הרשעה קודמת בעבירות דומות של שוד וניסיון לשוד בנסיבות מחמירות, בגינה הושת עליו עונש של שנתיים מאסר בפועל וכן שני מאסרים מותנים שיש להפעילם, כאמור, בתיק זה. דא עקא, שלא היה באמור לעיל כדי להרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע את עבירת השוד, כמו גם את שתי עבירות הגניבה הנ"ל. לטובת הנאשם, מנגד, אציין את נסיבותיו האישיות הקשות העולות, כאמור, מטעונו לעונש של הסגור. כאן יצוין כי הנאשם בן ה-27 היה חסר בית עובר למעצרו. הנאשם החל לצרוך סמים בגיל צעיר וניהל אורח חיים שולי.



27. לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות הנ"ל שאינן קשורות בביצוע העבירות, הגעתי לכלל מסקנה כי מן הראוי להשית על הנאשם בהליך זה עונש של מאסר בפועל כולל לתקופה של 20 חודשים, וזאת לצד הפעלת המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו. שני המאסרים המותנים שהושתו, כאמור, באותו גזר דין יופעלו בחופף האחד לשני ובמצטבר לעונש המאסר בפועל, וזאת לצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה ופיצוי לטובת המתלוננת בתיק זה. בהינתן מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם ונוכח השתת מאסר בפועל עליו לתקופה ארוכה, לא יושת עליו קנס כספי.

28. בסיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם לעונשים, כדלקמן:

· למאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים.

· אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן ה-12 חודשים ועל הפעלת המאסר המותנה בן ה-6 חודשים שהוטלו על הנאשם בת"פ (מחוזי חיפה) 14868-03-15, וזאת בחופף האחד לשני ובמצטבר לעונש המאסר בפועל הנ"ל.

· סה"כ ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה כוללת של 32 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 19/6/18 עד כה).

· למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע, לפי חוק העונשין, התשל"ז - 1977 ויורשע בגינה.

· למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון, לפי חוק העונשין, התשל"ז - 1977 ויורשע בגינה.

· אני מורה לנאשם לפצות את המתלוננת פיצוי בסכום של ₪ 5,000 אשר יופקד ע"י הנאשם עבור המתלוננת בקופת בית המשפט עד ליום 1/7/19.

המאשימה תמציא העתק מגזר הדין למתלוננת וכן תמציא בכתב, תוך 7 ימים, במזכירות בית המשפט את פרטי המתלוננת לצורך העברת סכום הפיצוי הנ"ל לידיה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.



ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ט, 03 פברואר 2019, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד חכרוש, ב"כ הנאשם עו"ד פלוטקין והנאשם שהובא ע"י שב"ס.